

at den nuværende Sukkertrust i adskillige Tilfælde, ganske vist i al Venskabelighed, lader de handlende, som ville sælge Sukker, vide, at de maa holde de samme Priser som de andre Forhandlere, en Parole, der selvfølgelig særlig virker paa dem, der have Kredit. Jeg tror ikke, vi behøve at ekspropriere de handlende, og de ville ligesom nu kunne faa en pæn Avance. Jeg synes, at det er ganske indlysende, at Prisen vil blive billigere. I det sidste Aar have Sukkerfabrikkerne tjent 6,775,000 Kr., hvortil kommer $1\frac{1}{4}$ Mill. Kr., som Nykøbing-Fabrikken har tjent. Det er i alt 8 Mill. Kr.; og disse 8 Millioner ville i Stedet for at gaa i Aktionærernes Lommer gaa i Statskassen. Saa vilde Staten faa to Ting at vælge imellem, enten kunde den beholde de 8 Mill. Kr. og sælge Sukkeret til den samme Pris, som det sælges til nu efter Verdensprisen, eller ogsaa kunde den nedsætte Priserne, saa meget den vilde, for de 8 Millioner, der vare tjente. Det gaar som Fod i Hose. Der er aldeles ingen Ben i den Historie. Men naturligvis, naar man vil lægge Hindringer i Vejen for et Forslag, finder man paa de utroligste og umuligste Hindringer. Det ærede Medlem fra Nakskov (Reventlow) citerede en Forfatter — jeg husker ikke hvilken —, men jeg skal fra Baggesen citere et Eksempel paa, hvad man kan spørge om. Det handler om en Dreng, som allerede fra Fødselen var bestemt til at blive Filosof, og det første Tegn derpaa viste han, da han spurgte sin Moder: Hvi fanger Katten Mus, hvi fanger Mus ej Kat? De Spørgsmaal, der rettes til os, synes mig i Virkeligheden at gaa paa den Melodi: Hvi fanger Katten Mus, hvi fanger Mus ej Kat?

Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) kom naturligvis med en Del Udtalelser, der ligge saa langt borte fra mig og de Meninger, vi Socialdemokrater have, at der ikke er stor Anledning til at diskutere dem. Det ærede Medlem paastod blandt andet, at vi ikke havde nogen Sukkertrust her i Landet. Jeg har allerede nævnt, at Professor Birck i sin Bog holder paa, at vi absolut have en Trust. Men saa kom det ærede Medlem ind paa, at vi maatte være glade over at have en Forretning, som tjente stolte Penge. Det føler jeg i og for sig ogsaa Glæde over. Jeg mener f. Eks., at Østasiatisk Kompagni, som tjener Penge hjem fra Udlandet uden at plyndre Landets egen Befolkning, er et Foretagende, som ledes saa genialt og storslaaet, at vi alle sammen kunne sige, det er en Fornøjelse

og Glæde, at et saadant Foretagende ligger her i Landet. Men naar Pengene tjenes paa den store, brede, almindelige Befolknings Bekostning her i Landet, saaledes som De danske Sukkerfabrikker tjene deres Penge paa høje Sukkerpriser, synes jeg, at Glæden er mindre, især naar disse Fabrikker betale deres Arbejdere, som de gøre.

Det ærede Medlem fra Slagelse (H. Neergaard) mente at have gjort et Fund; mine Angivelser om Arbejdslønnen i Raffinaderierne skulde ikke være korrekte. Men det beror paa en Misforstaaelse. Det ærede Medlem regner med en Arbejdstid af 10 Timer, medens jeg regner med 12, da disse Raffinaderier arbejde baade Dag og Nat. Daglønnen er fra 3 Kr. 90 Øre til 4 Kr. 40 Øre efter de Oplysninger, som jeg har faaet fra Dansk Arbejdsmandsforbund, og regner man med 12 Timer, kommer man ned paa det af mig nævnte Tal. En Dagløn paa 3 Kr. 90 Øre og 4 Kr. 40 Øre kan jo heller ikke kaldes nogen særlig stor Dagløn for Arbejdet i disse Raffinaderier. Det ærede Medlem kan være overbevist om, at det er noget af det værste, haardeste og farligste Arbejde, man kan sætte et Menneske til. Jeg tror, at Raffinaderierne yde deres store Procent til Tuberkulosen her i Landet.

Der er en hel Del andre Bemærkninger, jeg kunde have Lyst til at gøre, men det er jo den højtærede Formands Mening, at Sagen skal behandles til Ende i Dag, og jeg skal gerne bidrage mit dertil. Dog vil jeg gøre et Par Bemærkninger til det ærede Medlem fra Nakskov (L. Reventlow). Han blev ved at tale om Uvidenhed. Det er naturligvis kedeligt at være uvidende, og det ærede Medlem skød stadig væk Uvidenheden over paa mig. Jeg vil nu ikke gøre Gengæld og kaste det Ord tilbage paa det ærede Medlem, men jeg vil dog sige, at det ærede Medlems Tale røbede, at det ikke var nogen Skade til, om han prøvede paa at forstaa disse Spørgsmaal noget bedre. — Det ærede Medlem sagde, at Staten ikke kunde tvinge Roedyrkerne til at dyrke Roer. Nej, det kan den selvfølgelig ikke, det vil sikkert ingen fornuftig Stat gøre, og selv den rødeste Socialist vil sikkert ikke tvinge det ærede Medlem til at dyrke Roer, naar han ikke vil det. Det kunde heller aldrig falde mig ind at paastaa noget saadant. Det ærede Medlem begik dér en Tilsnigelse ved at ville tillægge mig en saadan Ytring som, at saa skulde man tvinge Roedyrkerne. Det er en ganske urimelig Tale, det ærede Medlem dér fører. Noget saadant kunde aldeles ikke falde